The Gleaner

Vol 22 (1999)

Ρήγας και Montesquieu. Σκέψεις γύρω από μια μετάφραση που λανθάνει

Δημήτρης Γ. Αποστολόπουλος

doi: [10.12681/er.183](https://doi.org/10.12681/er.183)

To cite this article:

Αποστολόπουλος Δ. Γ. (1999). Ρήγας και Montesquieu. Σκέψεις γύρω από μια μετάφραση που λανθάνει. *The Gleaner*, 22, 108–116. <https://doi.org/10.12681/er.183>

ΡΗΓΑΣ ΚΑΙ MONTESQUIEU

Σκέψεις γύρω από μια μετάφραση που λανθάνει

I

ΤΟ ΗΡΩΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ τοῦ Ρήγα Βελεστινλή ἔχει, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, φιλοτεχνηθεῖ καὶ σὲ αὐτὸ τὸ ἥρωικὸ πορτραῖτο οὔτε μπορῶ οὔτε φιλοδοξῶ νὰ προσθέσω ἢ νὰ ἀφαιρέσω κάτι.

Ἀντίθετα, καθὼς πολλὰ ζητήματα μένουν χωρὶς ἀπάντηση, ὅταν θέλουμε νὰ δοῦμε τὸν νεαρὸ Ρήγα μέσα ἀπὸ τὴν ὀπτική, τὴν προβληματική τῆς ἱστορίας τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν, θεώρησα ὅτι θὰ ἦταν χρήσιμο νὰ φέρω γιὰ συζήτηση ἓνα θέμα ποὺ συνδέεται, ὡς σδῆποτε, μὲ τὴν πολιτικὴ συγκρότηση τοῦ νεαροῦ Ρήγα: τὴν ἐνασχόλησή του μὲ τὸ ἔργο τοῦ Montesquieu, *De l'esprit des lois*. Πρόκειται γιὰ ἓνα στοιχεῖο ποῦ, μολονότι ὅλοι οἱ μελετητὲς τοῦ Ρήγα τὸ γνωρίζουν καὶ τὸ ἀναφέρουν, κανεὶς, ὅσο ξέρω, δὲν τὸ ἔχει περαιτέρω ἐπεξεργαστεῖ κριτικά.

II

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ πασίγνωστα. Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου τοῦ Φυσικῆς Ἀπάνθισμα ποὺ συμπληρώθηκε καὶ τυπώθηκε στὴ Βιέννη τὸ 1790 ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη «Εἰδησις»:

Ἄν κἀνέας φιλογενῆς ἀγαπᾷ νὰ κοπιᾷση μεταφράζοντας πρὸς ὄφελος τοῦ γένους κἀνένα βιβλίον, ἃς μὴν ἐπιχειρισθῇ τὸ *esprit des lois par monsieur Montesquieu* ἐπειδὴ καὶ εἶναι μισομεταφρασμένον ὑπ' ἐμοῦ, καὶ τελειώνοντας ἔχει νὰ τυπωθῇ.¹

Βιβλίον φαίνεται ὅτι δὲν τυπώθηκε ποτέ, ἀλλὰ καὶ τὸ χειρόγραφο μὲ τὴν μετάφραση ὅσων τμημάτων ἀπὸ τὸ *Πνεῦμα τῶν νόμων* εἶχε ἐκπονήσει ὁ Ρήγας χάθηκε — ἢ, σὲ μιὰ πιὸ αἰσιόδοξη διατύπωση, λανθάνει.

Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἐκλάβουμε ἐκεῖνο τὸ «μισομεταφρασμένον» ποῦ ἀναφέρει, εἴτε ὡς ἀπόδοση στὰ ἑλληνικά τοῦ ἔργου ὀλόκληρου σὲ πρώτη

1. Ἡ «Εἰδησις» εἶναι δημοσιευμένη στὴν τελευταία σελίδα, τὴν 176, πρὶν ἀπὸ τὸν «Πίνακα» μὲ τὸν ὁποῖο κλείνει τὸ βιβλίον.

γραφῇ, εἴτε ὡς μετάφραση τμημάτων του μόνο, τὸ πρῶτο θέμα ποὺ τίθεται εἶναι, ἂν δεχόμαστε ἢ ὄχι τὴν πληροφορία ποὺ δίνει ὁ ἴδιος ὁ Ρήγας, ὅτι ἀσχολήθηκε, διάβασε καὶ καταπιάστηκε μὲ τὴ μετάφραση στὰ ἑλληνικά τοῦ *Πνεύματος τῶν νόμων* τοῦ Montesquieu.

Δὲν ἔχουμε νομίζω λόγους νὰ τὴν ἀμφισβητήσουμε. Ἄν ἔτσι εἶναι, ἔχουμε ἓνα *terminus ante quem*: πρὶν ἀπὸ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1790 —ἐποχὴ ποὺ τυπώνεται τὸ *Φυσικῆς Ἀπάνθισμα*, τὸ ἐντυπο στὸ ὅποιο παραδίδεται ἡ πληροφορία ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει— εἶχε ἀρχίσει νὰ διαβάζει καὶ νὰ μεταφράζει στὰ ἑλληνικά τὸ *De l'esprit des lois* καὶ ὡς τότε, τὸ θέμα τοῦ 1790, τὸ εἶχε «μισομεταφρασμένον».

Θυμίζω ὅτι τὸ ἔργο πρωτοδημοσιεύτηκε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1748 στὴ Γενεύη, σὲ δύο τόμους, in-quarto, χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέα του στὴ σελίδα τίτλου. Ἐκτοτε τὸ ἔργο γνώρισε τεράστια διάδοση: σειρὰ ἐπανεκδόσεων καὶ πληθώρα μεταφράσεων σὲ ξένες γλῶσσες —ὅλες μὲ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέα. Κατὰ συνέπεια, ὅταν ὁ Ρήγας ἐξαγγέλλει στὴν «Εἰδησιν» ὅτι ἔχει «μισομεταφρασμένον» «τὸ esprit des loix par monsieur Montesquieu» —loix μὲ x, ὅπως γραφόταν τότε ἡ λέξη—, ἀποδίδει ὁρθὰ ὅ,τι περιεῖχε ἡ σελίδα τίτλου κάποιας ἐκδοσης ποὺ δὲν ἦταν πάντως ἡ πρώτη, ἀφοῦ διαβάζουμε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέα, ἐκδοσης ὁμῶς γαλλικῆς, διότι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἔχει στὰ χέρια του μιὰ ἰταλικὴ γιὰ παράδειγμα ἐκδοση τοῦ ἔργου καὶ νὰ ἀναγράφει τὸν τίτλο τοῦ ἔργου στὰ γαλλικά. Ἄν λοιπὸν δεχθοῦμε ὅτι ὁ Ρήγας διαβάζει καὶ μεταφράζει ἀπὸ τὰ γαλλικά τὸ ἔργο τοῦ Montesquieu, τότε ἡ γαλλομάθειά του θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσει ἓνα ἄλλο ὄριο, ἓνα *terminus post quem*.

Στὰ 1790, ὅταν ἐξαγγέλλει τὴ μετάφραση ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, γνωρίζει βέβαια γαλλικά, διότι καὶ τὴν *Encyclopédie* τοῦ Diderot χρησιμοποίησε γιὰ τὴ συγγραφὴ τοῦ ἔργου του *Φυσικῆς Ἀπάνθισμα*² καὶ τὸ *Σχολεῖον τῶν ντελικάτων ἐραστῶν*, ποὺ δημοσιεύτηκε τὴν ἴδια χρονιά, «ἐκ τῆς Γαλλικῆς διαλέκτου» τὸ μετέφρασε. Τὸ θέμα μας λοιπὸν εἶναι πότε ἔμαθε γαλλικά.

«Τὸ θέμα μας εἶναι» τὰ τρομερὰ κενὰ ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ στὴ συγκρότηση ἑνὸς ἀπλοῦ χρονολογίου τοῦ βίου τοῦ νεαροῦ Ρήγα. Πότε ἀκριβῶς ἔφυγε ἀπὸ τὴ Θεσσαλία; πότε ἔφτασε στὴν Κωνσταντινούπολη; πότε ἔφυγε γιὰ τὴ Βλαχία; Μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε ἀδιαμαρτύρητα τὴν πληρο-

2. Βλ. τῶρα Δημ. Ἀπ. Καραμπερόπουλος, «Ἡ Γαλλικὴ “Encyclopédie”, ἓνα πρότυπο τοῦ ἔργου τοῦ Ρήγα “Φυσικῆς ἀπάνθισμα”», *Ὁ Ἑρανιστὴς* 21 (1997) 95 ἐπ.

φορία που δίνει ο Χριστόφορος Περραιβός, στα 1860, πώς ο Δημήτριος Καταρτζής ήταν εκείνος που «τὸν ἐδίδαξεν [τὸν Ρήγα] τὴν γαλλικὴν καὶ ἀραβικὴν διάλεκτον»;³ Ποῦ τὸν δίδαξε, στὴ Βλαχία; Ὁ Ρήγας στὴν Κωνσταντινούπολη δὲν φρόντισε νὰ μάθει γαλλικά;

Συμπέρασμα πρῶτο καὶ προσωρινό: ἂν δὲν ἔχουμε λόγους νὰ ἀμφισβητήσουμε τὴν πληροφoρία που δίνει ὁ ἴδιος στὰ 1790, πὼς καταπιάστηκε μὲ τὴ μετάφραση τοῦ ἔργου τοῦ Montesquieu *De l'esprit des lois*, δὲν μπορούμε ἀπὸ τὸ τεκμήριο τῆς γαλλομάθειάς του νὰ ὀρίσουμε μὲ ἀσφάλεια ἓνα ὄριο post quem γιὰ τὴν ἐνασχόλησή του.

III

Τὸ ὄνομα τοῦ Montesquieu, συνδυασμένο μάλιστα μὲ τὸ ἔργο του *De l'esprit des lois*, δὲν ἔγινε γνωστὸ στὸ ἐλληνικὸ κοινὸ στὰ 1790 ἀπὸ τὴν «Εἰδησιν» τοῦ Ρήγα. Ἐπτὰ περίπου χρόνια νωρίτερα, ὁ Καταρτζής μιλάει γιὰ τὸν συγγραφέα καὶ τὸ ἔργο μὲ τρόπο που μᾶς ἀφήνει νὰ ἐννοήσουμε ὅτι καὶ τὰ δύο, ὁ συγγραφέας καὶ τὸ ἔργο του, ἦταν ἀπὸ καιρὸ γνωστὰ στὸν ἐλληνικὸ κόσμο.

Συγκεκριμένα: Στὸ ἔργο του «Συμβουλὴ στοὺς νέους πὼς νὰ ὠφελοῦνται καὶ νὰ μὴ βλάπτουνται ἀπτὰ βιβλία τὰ φράγκικα καὶ τὰ τούρκικα...»,⁴ ὁ Καταρτζής παραπονιέται ὅτι οἱ νέοι Ρωμιοὶ δὲν ὀλοκληρώνουν τὴν παιδεία τους στὰ ἐλληνικὰ γράμματα, παρασύρονται ἀπὸ τὴ μόδα, μαθαίνουν ξένες γλῶσσες —κυρίως τὰ φραντζέζικα— στὶς ὁποῖες διαβάζουν μετὰ τίς ἐγκύκλιες σπουδές τους παντὸς εἴδους βλαβερά γι' αὐτοὺς βιβλία. Ἄλλοι πάλι, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν κατάλληλη προετοιμασία, πᾶνε νὰ διαβάσουν βιβλία σοβαρὰ γιὰ νὰ ἀρουν δῆθεν αἰδέαις ὑψηλότεραις καὶ βαθύτεραις, διαβάζουν τὸ Μοντεσκιού, που ἔναι θεωρία τῶν νόμων, προτοῦ νὰ ξέρουν ἀπτὰ νομικά, τῆς δικαιοσύνης τὸν ὅρο [= ὀρισμός], κ' ὄντας ἀνάγκη νὰ ξέρουν διεξοδικώτερα τὰ νομικά ὅλα...».⁵ Σαφῆς ἀναφορὰ στὸ *De l'esprit des lois* τοῦ Montesquieu.

Αὐτὰ τὰ γράφει ὁ Καταρτζής στὰ 1783 περίπου καὶ τὸ ἐρώτημα που τίθεται εἶναι σὲ ποιὸς ἀναφέρεται ἡ περιγραφὴ του.

3. Χριστόφορος Περραιβός, *Σύντομος βιογραφία τοῦ αἰοιδίμου Ρήγα Φεραίου τοῦ Θεοτατοῦ*, Ἀθήνα 1860, σ. 8.

4. Πρῶτὴ δημοσίευση τοῦ ἔργου, που παραδίδεται ἀπὸ τὸν κώδικα 306 τῆς μονῆς Ἐσφιγμένου τοῦ Ἀθῶ, ἀπὸ τὸν Κ. Θ. Δημαρά, *Δημήτριος Καταρτζής, Τὰ εὐρισκόμενα*, Ἀθήνα, Ο.Μ.Ε.Δ., 1970, σ. 42-71.

5. Τὸ παράθεμα στὴ σ. 51 τῆς πρὶ πάντων ἐκδόσεως.

Δυσανασχετήσαμε λίγο πρίν, ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε ἓνα συγκροτημένο χρονολόγιο τῆς ζωῆς τοῦ νεαροῦ Ρήγα· μήπως ὁμως ἔχουμε ἀνάλογο ἐργαλεῖο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Καταρτζῆ;

Γεννημένος ἴσως στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου πάντως ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα, ἔζησε στὸ Βουκουρέστι, καὶ ἐκεῖ κατέλαβε ὑψηλὰ δικαστικὰ ἀξιώματα καὶ τιμήθηκε μὲ τὸν τίτλο τοῦ Μεγάλου Λογοθέτη. Ἔτσι συνοψίζει τὸ βίο τοῦ Καταρτζῆ ὁ Κ. Θ. Δημαράς, ὕστερα ἀπὸ ἔρευνες δεκαετιῶν.⁶ «Ἐζησε στὸ Βουκουρέστι»· ἀκόμα καὶ ἂν δεχθοῦμε ὅτι ὁ Καταρτζῆς δὲν ἐπισκέφθηκε ξανά τὴν Πόλη —νὰ τὸ δεχθοῦμε ὅχι ἐπειδὴ ὑπάρχει κάποια τέτοια ρητὴ μαρτυρία, ἀλλὰ γιὰ λόγους ἱστοριογραφικοῦ θετικισμοῦ, ἐπειδὴ δὲν σώζονται πηγές ποὺ νὰ μᾶς δίνουν στοιχεῖα γιὰ τὶς μετακινήσεις του—, εἶναι δύσκολο νὰ θεωρήσουμε πὼς ἓνας Φαναριώτης τοῦ 18ου αἰῶνα δὲν ἔχει στραμμένα τὰ μάτια του καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπως καὶ στὰ ἄλλα ἀστικὰ κέντρα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς. Μὲ ἄλλα λόγια, ἀκόμα καὶ ἂν δεχτοῦμε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Καταρτζῆς δὲν μετακινήθηκε ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι, ἢ ἐπικοινωνία, ἢ ροτὴ τῶν πληροφοριῶν μὲ τὴν Πόλη ἦταν συνεχῆς. Πρῶτα, ἐπειδὴ ὁ ἡγεμόνας —καὶ οἱ περὶ αὐτόν— ἔπρεπε γιὰ λόγους πολιτικῆς φρόνησης νὰ γνωρίζουν τί γίνεται στὸ κέντρο λήψης τῶν ἀποφάσεων —ἐξ οὗ καὶ οἱ καπικεχαριάδες τοὺς στὴν Κωνσταντινούπολη— καί, ἔπειτα, οἱ συχνὲς ἀλλαγὲς προσώπων στὰ ἀξιώματα τῶν Παραδουνάβιων Ἡγεμονιῶν ὑποχρέωναν τοὺς ἴδιους κάθε δύο χρόνια νὰ μεταβαίνουν στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν λίγο ἀργότερα στὴν ἴδια ἢ τὴν ὁμορὴ ἡγεμονία —φέρνοντας μαζί καὶ τὰ νέα ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπιχείρημα τρίτο καὶ τελευταῖο: ὁ Καταρτζῆς ὅταν μιλάει γιὰ θέματα τῶν Ρωμιῶν ποτὲ δὲν ἀναφέρεται μόνο σὲ ἐκείνους ποὺ ζοῦν στὴ Βλαχία. Εἴτε ὅταν παρουσιάζει τὰ ἐπιχειρήματά του γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς ἑλληνικῆς ἐθνότητος ποὺ ζεῖ πολιτικὰ ὁργανωμένη στὸ πλαίσιο τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, εἴτε ὅταν μιλάει γιὰ τὰ σχέδιά του γιὰ τὴν ἀγωγὴ τῶν νέων, τὰ μάτια του τὰ ἔχει στραμμένα στὸ σύνολο τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς.

Συμπέρασμα δεύτερο: ὁ Montesquieu καὶ τὸ ἔργο του *De l'esprit des lois* ἦταν καὶ πρίν ἀπὸ τὸ 1783 γνωστὰ στὸν ἑλληνικὸ κόσμο —δηλαδή στὰ ἀστικὰ του κέντρα, ἐκεῖ ὅπου μποροῦσαν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι γλωσσομαθεῖς. Ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ ἔργου φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε ἀκουστεῖ πὼς ἐκπονοῦνταν ὡς τὸ 1783.⁷

6. Κ. Θ. Δημαράς, *Δημιότριος Καταρτζῆς, Δοκίμια*, Ἀθήνα 1974, σ. 6'.

7. Ἀναφέρομαι στὸ ἔργο τοῦ Montesquieu καὶ ἀφ'ὅπου ἔξω ἀπὸ τὴν ἔρευνά μου

IV

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1783 ἀνεβαίνει στὴν ἡγεμονία τῆς Βλαχίας ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντίνου Σοῦτσος, ὁ ἡγεμόνας ποὺ συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὴν προσπάθεια ἀπόδοσης στὰ ἑλληνικὰ σημαντικῶν ἔργων τῆς γαλλικῆς γραμματείας. Τότε, τὸ 1783, μὲ ἐντολὴ του ὁ Καταρτζῆς ἐπιχειρεῖ τὴ μετάφραση τοῦ ἔργου τοῦ R^eal de Curban, *Science du gouvernement*.⁷ τότε ὁ Παναγιώτης Κοδρικᾶς παίρνει ἐντολὴ νὰ μεταφράσει τὸ ἔργο τοῦ Fontenelle, *Entretiens sur la pluralité des mondes*. Νὰ ἀνέθεσαν, τότε, καὶ στὸν Ρήγα νὰ μεταφράσει τὸ ἔργο τοῦ Montesquieu;

Ἐνα ἄρκετὰ ἀχνὸ τεκμήριο μὲ ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐξηγουμαι.

Ὁ Κοδρικᾶς, ὁ ὁποῖος ὅπως εἶναι γνωστὸ ὁλοκλήρωσε τὴ μετάφραση ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει καὶ εἶδε τὸ ἔργο του νὰ δημοσιεύεται στὰ 1794, συζητᾷ στὸν Πρόλογό του, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸ μεταφραστικὸ πρόβλημα. Δὲν πρέπει, γράφει, «μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, μὲ τὰς ἰδίας στροφὰς καὶ φράσεις, ὅπου πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ὁ Μολιέρ, νὰ μεταφράζεται ὁ Ῥεάλ, ἢ νὰ μεταφρασθῇ ὁ Φοντενέλ καθὼς πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ὁ Μοντεσκιού».⁸ Δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἐδῶ οἱ ἀπόψεις του γιὰ τὴ μετάφραση ἀλλὰ ἡ συνύπαρξή τῶν τσεσάρων παραδειγμάτων ποὺ δίνει.

Ὁ Μολιέρ, ἦταν ἀγαπημένο ἀνάγνωσμα τῶν φαναριώτικων κύκλων καὶ γνωρίζουμε πῶς εἶχαν, μὲ πρωτοβουλία τους, μεταφραστεῖ ἄρκετὲς κωμωδίες του στὰ ἑλληνικά.⁹ Τὰ δύο ἀπὸ τὰ ἄλλα τρία παραδείγματα ποὺ ἀναφέρει ὁ Κοδρικᾶς, ὁ Ρεάλ καὶ ὁ Φοντενέλ, ἀπηχοῦν τὸ μεταφραστικὸ πρόγραμμα τοῦ 1783. Ἀπὸ ποιὰ ἄραγε ἀφορμὴ νὰ ἀναφέρει καὶ τὸν «Μον-

τὴν «Εἰσήγηση», Nakaz, τῆς Αἰκατερίνης Β' ὅπου, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὑπάρχουν ἀπηχήσεις ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Montesquieu. Ἡ «Εἰσήγηση» γνώρισε δύο μεταφράσεις στὰ ἑλληνικά καί, στὰ 1770, δύο διαφορετικὲς ἐκδόσεις.

8. Ὁμιλίας περὶ πληθὺς κόσμων τοῦ κυρίου Φοντενέλ..., Βιέννη 1794, «Πρὸς τοὺς Ἀναγινώσκοντες», σ. xxvii.

9. Βλ. Loukia Droulia, «Molière traduit en grec, 1741. (Présentations de deux manuscrits)», *Συμπόσιον Ἡ ἐποχὴ τῶν Φαναριωτῶν*, 21-25 Ὀκτωβρίου 1970, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 413-418. Ἄννα Ταμπάκη, «Ὁ Μολιέρ, στὴ φαναριώτικη παιδεία. Τρεῖς χειρόγραφες μεταφράσεις», *Τετράδια Ἑργασίας KNE/EIE* 14, Ἀθήνα 1988· Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, «Μεταφράσεις ἔργων τοῦ Μολιέρου στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ», *Ὁ Ἑρμιστὴς* 21 (1997) —*Μνήμη Λεάνδρου Βρανοῦση*— 373-379 καὶ Ἄννα Ταμπάκη, «Ἐφαναριώτικες» μεταφράσεις ἔργων τοῦ Μολιέρου. Τὸ χφ. III.284 τῆς Βιβλιοθήκης "Μ. Eminescu" τοῦ Ἰασιίου, στὸ ἴδιο, 379-382.

τεσκιού»; Προφανώς ὁ Κοδρικὰς δὲν ἀναφέρεται στὴ μετάφραση τοῦ ἔργου τοῦ Montesquieu «Σκέψεις περὶ προόδου καὶ πτώσεως τῶν Ρωμαίων», μετάφραση ποὺ οὔτε εἶχε δεῖ ἀκόμα τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος (θὰ δημοσιευτεῖ στὴ Λιψία τὸ 1795), οὔτε προσερχόταν ἀπὸ κλίμα οἰκεῖο στὸν Κοδρικὰ: τὴν ἐκπονοῦσε ὁ Γεώργιος Ἑμμανουήλ Βυζάντιος καὶ τὴ χρηματοδότησε ὁ ἔμπορος Εὐστάθιος Πέτρου Πετκοβίτζ, στὸν ὁποῖο ὁ μεταφραστὴς καὶ θὰ τὴν ἀφιερῶσει.¹⁰ Θεωρῶ πιθανὸ ὁ Παναγιώτης Κοδρικὰς, γραμματικὸς τοῦ Μιχαήλ Σούτσου, νὰ περιλαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ Montesquieu στὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέρει στὸν Πρόλογό του, ἐπειδὴ γνώριζε ὅτι ἡ μετάφραση ἔργου του —προφανῶς τοῦ *De l'esprit des lois*— εἶχε περιληφθεῖ στὸ πρόγραμμα τοῦ Σούτσου.

Ἀλλὰ ἂν ὁ Καταρτζῆς καὶ ὁ Κοδρικὰς βρίσκονταν στὴ Βλαχία, τὸν Ρήγα ποὺ τὸν βρῆκαν νὰ τοῦ ἀναθέσουν τὴ μετάφραση; Ὑπάρχουν νομίζω τὰ νήματα ποὺ μποροῦν νὰ ἐνώσουν ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνέργειες.

Τὰ μεταφραστικὰ καὶ ἄλλα σχέδια κυφοροῦνται συνήθως στὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐκκολάπτονται —καλύτερα— στὰ πλαίσια ομάδων γιὰ κάποιο διάστημα πρὶν ἐκδηλωθοῦν. Ἄν ἔτσι ἔγινε καὶ μὲ τὸ μεταφραστικὸ πρόγραμμα μὲ τὸ ὁποῖο συνέδεσε τὸ ὄνομά του ὁ Μιχαήλ Σούτσος, μποροῦμε, νόμιμα νομίζω, νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὸ μεταφραστικὸ αὐτὸ πρόγραμμα δὲν τὸ ἐμπνεύστηκε καθ' ὁδὸν πρὸς τὴ Βλαχία. Εἶχε ὁ ἴδιος τὴν ἀρχικὴ ἰδέα, τὴν ὁποία συζήτησε καὶ μὲ ἄλλους; τοῦ τὴν ὑπέβαλαν καὶ τὴν ἀποδέχτηκε; Ὅπως καὶ ἂν εἶναι, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Πόλη ἤξερε, πιθανότατα, καὶ τὰ ἔργα καὶ τοὺς πιθανοὺς μεταφραστὲς τους. Ἐκεῖνον ποὺ μετέφραζε τὸ ἔργο τοῦ Fontenelle, *Entretiens sur la pluralité des mondes*, τὸν Κοδρικὰ, τὸν ἔφερνε μαζί του ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ὡς γραμματικὸ του· ὁ Καταρτζῆς ποὺ θὰ ἀναλάβει τὸ ἔργο τοῦ Réal de Curban, *Science du gouvernement* ἦταν στὸ Βουκουρέστι. Ὁ Ρήγας ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βρισκόταν, κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννη Φιλήμονα —διατυπωμένη τὸ 1859—, στὸν οἶκο τοῦ Ἀλέξανδρου Ὑψηλάντη. Ἀκριβέστερα, ὁ Φιλήμων γράφει πὼς τὸ 1785 ὁ Ρήγας ἦταν γραμματικὸς τοῦ Ἀλέξαν-

10. Γ. Γ. Λαδὰς - Ἀθ. Δ. Χατζηδῆμος, *Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία τῶν ἐτῶν 1796-1799*, Ἀθῆνα 1973, σ. 356-358. Ἐπισημαίνω ὅτι τὴν ἐπόμενη χρονιά ἔχουμε στὴ Βενετία τὴ δημοσίευση μόνον τῶν ἑξὶ πρώτων κεφαλαίων τοῦ ἰδίου ἔργου στὸ ἔντυπο ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: *Βιβλίον διηρημένον εἰς μέρη δύο... Τὸ δὲ δεύτερον, Στοχασμοὺς τινὰς περὶ τῶν αἰτίων τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς πτώσεως τοῦ δήμου τῆς Ρώμης...*, ἀφ' ἧς', *Ἐνετίῃσι 1796*, σ. 77-154. Τὴ φιλολογικὴ ταυτότητα τοῦ δεύτερου ἔργου ἐντόπισε πρώτη ἡ Ariadna Camariano, *Spiritul revoluționar Francez și Voltaire în limba greacă și română*, Βουκουρέστι 1946, σ. 39.

δρου Ύψηλάντη στην Κωνσταντινούπολη· τονίζει το 1785, έπειδή το συνδυάζει με τὰ πολιτικά σχέδια τοῦ Ἰωσήφ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Ρωσίας γιὰ τὴ διάλυση τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.¹¹ Ὁ Ύψηλάντης ὅμως ἰδιώτευσεν τὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τὸ 1782 καὶ τίποτε δὲν μᾶς ἀποτρέπει νὰ θεωρήσουμε ὅτι ὁ Ρήγας ἦταν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ 1785 στὸ σπῖτι τοῦ Ύψηλάντη, στὸ σπῖτι ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶχε διατελέσει ἡγεμόνας τῆς Βλαχίας ἀπὸ τὸ 1777 ὡς τὸ 1781 καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ καπικεχαγιάς του στὴν Κωνσταντινούπολη ἦταν ὁ Μιχαὴλ Σοῦτσος, αὐτὸς ποὺ τὸ 1783 θὰ τὸν διαδεχτεῖ στὴ Βλαχία.

Συμπέρασμα τρίτο: ἂν ἡ ὑπόθεση ποὺ θέσαμε εὐσταθεῖ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ γαλλομάθεια τοῦ Ρήγα ἔχει πιά κάποιον ὅριο σταθερό, καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, στὴν ἐνασχόληση τοῦ Ρήγα μετὰ τὴ μετάφραση τοῦ ἔργου τοῦ Montesquieu θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε καὶ τὴν ἰδεολογικὴ διάσταση τῶν ἐντολῶν του.

V

Μένει δηλαδή νὰ δοῦμε τὴ θέση ποὺ εἶχε ἡ μετάφραση αὐτὴ στὴν ἱστορία τῶν ἰδεῶν, δηλαδή τῶν κοινωνικῶν συγκρούσεων στὸν ἑλληνικὸ κόσμο.

Θυμίζω πῶς τὸ *De l'esprit des lois* δημοσιεύθηκε στὰ 1748. Στὰ 1762, δεκατέσσερα χρόνια μετὰ τὴν ἀπόλυτὴ ἐπιτυχία ποὺ γνώρισε τὸ ἔργο τοῦ Montesquieu, ἐμφανίστηκε στὸν πολιτικὸ ὀρίζοντα τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς σκέψης ἓνα ἄλλο μεγάλο ἔργο πολιτικοῦ στοχασμοῦ, πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Montesquieu, ποὺ ἔμελλε νὰ δημιουργήσῃ προβλήματα, πονοκεφάλους στοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον ὁπαδοὺς τοῦ φωτισμένου δεσποτισμοῦ: ἀναφέρομαι βέβαια στὸ βιβλίο *Du contract social; ou, principes du droit politique* τοῦ Ρουσσώ. Τὸ *Κοινωνικὸ συμβόλαιο*, γραμμένο μετὰ τὸ «Λόγο περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων» (1754) καὶ τὸ ἄρθρο του «Περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας» ποὺ δημοσίευσε τὸ 1755 στὸν πέμπτο τόμο τῆς *Encyclopédie*, μελέτες στίς ὁποῖες ὁ Ρουσσώ ὑπογράμμει τὴ σημασία τοῦ φαινομένου τῆς οἰκονομικῆς ἀνισότητος στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες, ἔθετε τὸ θέμα τῆς ἴσης συμμετοχῆς τῶν ἀνθρώ-

11. Ἰω. Φιλήμονος, *Δοκίμιον ἱστορικὸν Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*, Ἀθῆνα 1859, τ. 2, σ. 10-11. Ὁλόκληρο τὸ κείμενο τοῦ σχετικοῦ χωρίου εἶναι: «Ὅτε τῷ 1785 ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β' καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Αἰκατερίνη Β' συνέθεντο κρύφα τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης... προεῖδε τὰς δυνατὰς διὰ τὴν ἐξαφάνισίν του συνεπείας. Εἶχε τότε ἐν Κων/πόλει ὁ Ἀλεξ. Ὑψηλάντης γραμματέα ἰδιὸν τὸν Ρήγαν Φεραῖον, ὄν...».

πων στὴν πολιτικὴ κοινωνία, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ διασφάλιση τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ιδιοκτησίας.

Γιὰ τὴν ἀπήχηση τοῦ ἔργου τοῦ Μοντεσκιέ στὸν ἐλληνικὸ χῶρο ἔχουμε τὶς ἐνδείξεις ποὺ ἀναφέραμε λίγο πρὶν. Γιὰ τὶς ιδέες τοῦ Ρουσσώ καὶ γιὰ τὸ πότε πέρασαν καὶ αὐτὲς στὸν ἐλληνικὸ χῶρο δὲν μπορούμε νὰ ἀπαντήσουμε μὲ ἀκρίβεια. Καὶ αὐτὸ πάντως πρέπει νὰ ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὸ 1783, ἀφοῦ ὁ Καταρτζῆς στὸ Δοκίμιό του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο διαβάσαμε τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Montesquieu, ὅχι μόνον γνωρίζει τὸν Ρουσσώ ἀλλὰ ἔχει κατανοήσει καλὰ τὸν θανάσιμο κίνδυνο ποὺ ἀποτελοῦσε γιὰ τὴν πολιτικὴ θεωρία τοῦ φωτισμένου δεσποτισμοῦ ἡ πολιτικὴ θεωρία τοῦ πολίτη τῆς Γενεύης —γι' αὐτὸ ἄλλωστε τὸν καταδικάζει. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Καταρτζῆς στὸ δῖλημμα, Montesquieu ἢ Ρουσσώ, εἶχε ἀπαντήσει χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸ ὑπὲρ τοῦ πρώτου.

Τὸ δῖλημμα αὐτὸ τὸ βίωσε, κατὰ κάποιον τρόπο, καὶ ὁ Ρήγας. Στὰ 1790, ὅταν ἐξαγγέλλει τὴ μετάφραση τοῦ *De l'esprit des loix par monsieur Montesquieu*, ἔχει γνωρίσει κάποια τουλάχιστον ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Ρουσσώ. Στὸν Πρόλογο τοῦ ἔργου *Φυσικῆς Ἀπάνθισμα* μιλάει ἀνωνύμως γιὰ τὸν «σοφὸν» καὶ παραθέτει δύο φράσεις του στὰ γαλλικά. "Ὅπως μᾶς ἔδειξε ὁ Βρανούσης, ὁ «σοφὸς» εἶναι ὁ Ρουσσώ καὶ οἱ φράσεις προέρχονται ἀπὸ τὸ ἔργο του «Αἰμίλιος ἢ περὶ ἀγωγῆς».¹² Τώρα ποὺ γνωρίζουμε, ἀπὸ πρόσφατες ἐρευνες, πόσο πολὺ χρησιμοποίησε τὴν *Encyclopédie* στὴ σύνταξη τοῦ ἔργου του *Φυσικῆς ἀπάνθισμα*, ὅτι τὴ διέτρεξε ἀπὸ τὸν πρῶτο τόμο ὡς τὸν δέκατο ἕκτο,¹³ δὲν μπορούμε ἄραγε νὰ πιθανολογήσουμε ὅτι πέρασε καὶ στάθηκε καὶ διάβασε τὸ ἄρθρο τοῦ Ρουσσώ «Περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας» τὸ δημοσιευμένο στὸν πέμπτο τόμο της;¹⁴ Φιλολογικὴ ἐνδειξὴ ὅτι διάβασε τὸ «Λόγο περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων» ἢ τὸ «Κοινωνικὸ συμβόλαιον» δὲν ἔχουμε, ἀλλὰ ἡ στροφὴ του πρὸς τὴν ἐρωτικὴ λογοτεχνία —τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ὁ εἰσηγητῆς στὸν ἐλληνικὸ κόσμος— θὰ μπορούσε νὰ ἔχει τὶς ιδεολογικὲς τῆς ρίζες στὰ ρουσσωικά διδάγματα. Ἀλλωστε ὁ συγγραφέας τῶν ἑξὶ διηγημάτων ποὺ ὁ Ρήγας ἀπέδωσε στὰ ἐλληνικά καὶ τὰ δημοσίευσε μὲ τὸν τίτλο *Σχολεῖον τῶν ντελι-*

12. Λεάνδρος Βρανούσης, *Ρήγας*, Ἀθήνα 1953 [Βασικὴ βιβλιοθήκη 10], σ. 254· βλ. καὶ τὴν ἐπιστολὴν του στὴν ἐφημερίδα *Τὸ Βῆμα*, στὸ φύλλο τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1962, ποὺ δημοσιεύτηκε μὲ τὸν ἐπίτιτλο «Ρουσσώ καὶ Ρήγας».

13. Δημ. Ἀπ. Καρκαπερόπουλος, *Στὸ ἴδιο*.

14. Δημοσιεύτηκε στίς σελίδες 337-349 τοῦ πέμπτου τόμου ποὺ ἐκδόθηκε στὸ Παρίσι τὸ 1755.

κάτων *εραστών*, ο Restif de la Bretonne, μιμητής του Ρουσσώ θεωρήθηκε και η κοινωνική κριτική που άσκησε αποδόθηκε στο νατουραλισμό του.¹⁵

Με άλλα λόγια, ο Ρήγας στα 1790 έχει ήδη αρχίσει να ζει στους ρυθμούς του ρουσσωικού ιδανικού και, από την άποψη αυτή, η εξαγγελία της μετάφρασης του *Πνεύματος των νόμων* μοιάζει σαν ένα κατάλοιπο από την προηγούμενη φάση της ζωής του —κατάλοιπο πολύτιμο για μās, αφού μās επιτρέπει να ανιχνεύσουμε κάτι από μια προηγούμενη περίοδο της ζωής του, αλλά κατάλοιπο που μέσα στην προσωπική του επανάσταση, στην ούτοπία να υπερβεί ο «ντελικάτος εραστής» τα κοινωνικά φράγματα, που είχε ήδη αρχίσει στα 1790, δεν έπαιζε πια σπουδαίο ρόλο. Όπως δεν έπαιζε πια στους Γάλλους επαναστάτες ο Μοντεσκιέ, αφού το όνομα και η ιδεολογία που από δω και πέρα θα έμπνέει είναι εκείνη του πολίτη της Γενεύης. Στο δίλημμα Μοντεσιέ η Ρουσσώ ο Καταρτζής είχε απαντήσει στα 1783 περίπου, Μοντεσκιέ· στο δίλημμα ο Ρήγας φαίνεται να λείπει στα 1790 —και λίγο πριν—, Ρουσσώ. Και θα το ξαναπεί λίγα χρόνια αργότερα και με όρους πολιτικούς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

15. Βλ. πρόχειρα Π. Σ. Πίστας, *Ρήγας, Σχολείον των ντελικάτων εραστών*, Αθήνα 1971, σ. κδ' επ., ιδίως κε' και κθ'.